

Прве предизборне најаве пред редовну изборну скупштину Демократске странке показују до које мере је ова странка изгубила свој основни демократски потенцијал и политичку динамику. Чврсто укупана у одбрани свог властодржачког положаја ова странка све више показује своју немоћ да се програмски, статутарно и кадровски мења и модернизује у складу са захтевима савременог политичког живота.

Она се све више профилише као организација чији је основни задатак да брани лик и дело председника ДС и председника Републике. Већ сасвим видљиви и препознатљиви знаци политичког окоштавања, гушења и занемаривања критичког мишљења, фаворизовање лобирања као технологије освајања унутар-страначких позиција, подржавање лобистичких интереса и котерија, све већи недостатак јасног и савременог програмског опредељења јасни су показатељи стварања специфичног и све огољенијег култа личности и неприкосновеног не само страначког вође. Ову више него очигледну тенденцију најпластичније је изразила портпаролка ДС Јелена Триван у недавној изјави о јединственом положају председника ДС: „Легитимно је али није реално очекивати да Борис Тадић као председник партије има противкандидата на следећим страначким изборима. Уколико знамо да Србија нема бољег председника, уколико знамо да је Борис Тадић формално и неформално лидер у региону, онда је нереално очекивати да унутар саме ДС постоји неко ко не дели то мишљење и ко би мислио да је бољи од њега. То је легитимно, али није реално и мислим да ће ДС и у овом и следећем мандату имати Бориса Тадића за председника. Наша политика је политика која креира Србију, као што су наши страначки лидери они који су по правилу ступали на чело Србије.“

Просто је невероватно да у 2010. години портпарол једне ДС може дати овакву изјаву у којој су подаништво и оданост партијском вођи доведене до врхунца хипокризије. За портпаролку ДС је нереално чак и очекивати да постоји неко унутар ове странке ко не дели њено бескрајно удвориштво и апсолутну фасцинацију великим вођом који је по њој већ сада заслужио доживотни мандат. Овакве изјаве су се могле чути у време једнопартијске владавине када је постојао неприкосновени вођа и највећи син народа и народности. Међутим, ова изјава само јасно одсликава до које мере је олигархијски дух овладао ДС у којој практично и не постоји демократски политички живот осим огорчене борбе добро организованих лобистичких група око поделе политичког плена и утицаја. Тврдити да ДС креира Србију може само значити да се ради о настојању да се успостави политички монопол у коме нема места за деловање других политичких организација и функционисање грађанског друштва и иницијатива. Једначина је сасвим јасна. ДС креира Србију са њеним функционерима и партијским вођом на челу о чијој политици нема разговора нити могућности успостављања критичког дијалога. Не може ниједна странка самостално да креира Србију јер то је негирање плуралистичког

карактера једног демократског друштва.

Али када следите и пропагирате неприкосновени култ партијског вође, онда се и доспева у овакав политички ћорсокак да цело друштво буде у служби владајуће партије и њеног лидера, коме је већ обезбеђен избор и у следећим мандатима. У време владавине Слободана Милошевића портпарол СПС био је Ивица Дачић и свако његово често цинично и охоло иступање доносило је нове политичке поене и присталице опозицији. Историја се као и увек до сада тврдоглаво понавља, али ту већ фарсичну улогу свезнајућег портпарола владајуће странке сада обавља свеprisутна и осiona Јелена Триван која је увек спремна да брани сваки потез владе, председника Републике, сваки заокрет у политици ДС ма колико он био непринципијелан. Она је у ствари постала најизразитија персонификација садашње политичке позиције ДС која се огледа у истрајном гајењу једноумља, поништавању критичког дијалога, форсирању испразног политичког прагматизма, симулирању демократског одлучивања, одбрани власти по сваку цену, подстицању подаништва и удвориштва, негирања основних демократских принципа и стварању култа партијског вође чије се деловање не може доводити у питање. То је увек у политици био најбржи пут у изборни пораз, али ко је у нашој политици ишта научио из историјског искуства. Напротив, овако схваћена демократија и даље служи као универзално идеолошко покриће за стварање и јачање демократуре у којој неминовно долази до разрастања култа личности и појаве партијских портпарола који нам непрестано демонстрирају своју оданост, али и велику бахатост у одбрани владајуће олигархије.

(Данас)